

κι' ἦλθε κι' αὐτοί, βρέ Περικλή, μαζί μας νά λιμάρη.

'Ε! σὺ παλιρὴ πολεμιστῆ, ἰδὼ κοντὰ μας μείνε
κι' ἀργαῖα τίς μας ἔπη...

Π.—'Εγὼ θερρῶ, βρέ Φεσσουλή, ὁ καρφετῆς πὺς εἶναι
καὶ μὰς ἀγροβόλει,

γχατὶ μὲ τῶν ἀγῶνων μας τὰ τωρινὰ ρωμάντσα
ἐξάταμα νὰ πάρωμα καμιά μισουλάντσα.

Φ.—'Ο παλαιὸς ὁ Περικλῆς μὴν εἶναι, Περικλίτο;
γὰ κῦταζε μὲ προσοχὴ πὺς μοιζαίε τοῦ Τρικουπῆ...

Π.—'Ο καρφετῆς σὶ βιβιά πὺς εἶναι, Ριγκολίτο,
γχατὶ μὲ τῆς κουνένταις μας τοῦ ἴνιμα κουνούπι,
κι' ἔλα, μωρέ, νὰ φύγωμα προτοῦ μὰς μπαγλαρώση
καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀκριβὰ ἡ μάχη μας πληρώση.

(Τοὺς πλησιάζει σκυθρωπὸς ὁ καρφετῆς ὁ τάλας
κι' ἐκείνοι, δίχως ἕνα γρῦ 'στὸν καρφετῆ ἢ πῶν,
τὸ βράδου εἰς τὰ τίσσερα, κι' ἐκ τῆς πολλῆς τρεχάλας
τὰ ζύλινα ποδάρια τῶν 'στὸν σβίρκο τῶν κτυποῦν.)

'Ο Δόδοτος μιλεῖ καὶ τρέμ' ἡ Βουλή.

Λοιπὸν ἐν μίσῳ, κύριε, πολλῶν περισπωμένων
εἰσάγω τὸν σωτήριον Προσπολογισμὸν,
τῆς στρουγγας τοῦ φωμαί,
καὶ πρὶν νὰ τὸν ἀκούσατε σὰς πικρὰ κρῦα φρίκη
γχατ' εἶναι θαῦμα μαγικὸ καὶ πρᾶγμα τεραρῖαι,
γμάτο μὲ ζουμί.

'Ορίστε τὰ κονδύλια του... ἔμπρὸς σας ἕνα κι' ἕνα
τὰ βλίπατε στρωμῖνα.

Πὺς δῆσβολο κατάρβωσα 'ετοῦς σάλους τοῦ δεινοῦς
ν' ἀνακαλύψω, κύριε, περισσευμα ζεανὰ,
δὲν τὸ χωρεῖ παντάπαν οὐτ' ὁ ἔδικός μου νοῦς
καὶ πῆγαίε ὅπως μου, φωνάζω, Σκτανα.

'Αν κι' εἶναι μόνη μου φροντίς καὶ διαρκείας μου μίλημα
νὰ βρῶ σπουδαῖον ἑλλημμα,

ὁπότεν σμίγονται ἀρεθιοὶ χοντροὶ καὶ νιλικάτοι,
ἐγὼ δ' ἐγκύπτα εἰς αὐτοῦς τὴν φύσιν τῶν μανθάνων,
'στὸ τέλος βρισκω πάντοτε πὺς περισσεύει κἄτι,
ἐνίστε πασιφανίς κι' ἐνίστε λαθάνων.

Γιὰ τοῦτο μαθηματικὸ σταυροκοποῦνται πούροι,
ἐγὼ τὸ δῶγγω, τὸ σκουντῶ, τὸ σβῶμα μὲ τὴν πένα,
κι' αὐτὸ τὸ τρικακαροτὸ μού γίνεται ταμπουρί
κι' ἔμπρὸς κι' ὅπως τῆκεται μπαστάκας βλοῖνα.
Βρέ μάτια μου, βρέ τζόγγα μου, τοῦ λέγω μὲ καλὸ,
κι' ἐκείνο τὸ μπαγασίκο χορεῖται πρὸ τρελλῶ.

Καὶ σήμερα μαρτύριο δὲν τραβήξα ὀλιγο
μήπως καὶ τὸ ξεφύγω...
τοῦ κάκου... μὲ τὸ κάρτε του αὐτὸ μὲ δειμιονίζει
καὶ τρυφερὰ μὲ βλέπει,
κι' ἔμπρὸς σας τώρα, κύριε, σὺν λοκουμαῖς ἀνίχει
καὶ πρῶτῳ σελίπαι.

Κι' ἐφέτος εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ φανῆ καθόλου
γχατ' εἶναι ἰδιότροπο καὶ καλτσα τοῦ δεσβόλου,

κι' ἂν τώρα πάλιν δὲν φανῆ σὺν Νῶι περισστέρα,
ἀλλ' ὅμως τῶμαι πρὸ πολλοῦ ἡ μείρα μας γρηφτὸ
ἡ δυστυχία μοναχὰ νὰ φαίνεται ἰδῶ πέρα
κι' ὁ πλοῦτος παντ' ἀράτος νὰ παίζῃ τὸν κρυφτὸ.

Πρὸς τοῦτους ὁ ευμβιθισμὸς ὁ κομμοξικομισμὸς
κι' ἂν λίτε πὺς δὲν ἀρχίζω, ἀλλ' εἶναι τελερωμένος.
Κι' ἀπὸ μακρὰν σὰς βιβιά κηθῶ, κι' ἐκ τοῦ πλησίον
δλοῦς τοὺς ἀπισθόλωσα τοὺς δελογοῦλους,
μὲ νίεξ ὁ περιτῶς τοκορρωλοῦχος,
θὰ τοὺς ἀρῆσω, κύριε, δὲκ παντὸς εὐνοῦχος.

Σὰς λίγω δὲ μετὰ φωνῆς παραποτε μετᾶλης
πὺς μὰς ἔχρωκόπτετε ὁ Διμονῆς κι' ὁ Ράλλης.
Αὐτοὺς μὰς ἔχραντάκωσαν τὸ πέρνε καὶ μὴ δίνε
κι' ἂν σὺς δὲν τὸ πιστεύετε δικαίωμά σας εἶναι,
ὅμως ἐγὼ θὰ ταμπουρῶ μὲ μὴ τρωπομαρῖνα
πὺς τοῦτ' οἱ ὄη κι' ὁ Θεωρῆ; μὰς ἔπικαν φερῖνα.

Ὅχι ἦτον ἀπὸ σήμερα 'στὸν κόσμον θ' ἀλαξῶ
πὺς τοῦ λοιποῦ πολιτικῆ καὶ σύστημα θ' ἀλλαξῶ.
Κανένα πλέον δανειὸν σὺν πρῶτα δὲν θ' ἀνίγωμαι,
ἂν κάποιος δὲ μὲ τὸ ετανεῖο παραδέξῃ μου προσφέρῃ,
πᾶρε τοῦς ἴσιω, θὰ τοῦ πῶ, καὶ δὲν τοὺς καταδέχομαι...
πέρσω' ἐκείνος ὁ καιρὸς, ποῦ ἔκπλωνα τὸ χέρι.

'Ολα τὰ πάγια καὶ μὴ μὲ μὴ τ' ἀποκρυφτῶ...
δανειὸς ἀποτάσσομαι... λά μουζικα φινίτο...
θὰ δειρῶ δὲ κατᾶμουτρα τοὺς ζένους μακαράδες
μὲ Μανδάρικον κῶτο,
κι' εἰς δλοῦς ποῦ μὰς ἔδωσαν κατὰ καιροῦς παραδέξῃ
θὰ ὄωη ἡ μουλα κλώτο.

'Ἰδοῦ τὸ νῖον σύστημα τῆς νίεξ ἐπιγῆς,
εἰς τοῦτο θὰ δουλεύσωμα μὲ τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς.
Κι' ἄλλοι λαοὶ διάσφοροι μὲ πλοῦτη καὶ μαλαὰ
ἔδουλωσαν κατὰ καιροῦς συστήματα πολλὰ,
ὁ δ' Ἰακῶβὸς ὑπέμεινε τοῦ Λαβῆν τὴν δουλείαν
χρόνους ἐπτά γιὰ τὴν Ραχὴλ, ἐπτά καὶ γιὰ τὴν Λίαν.

Πᾶν τέλος διαπύλλον εὐθὺς θὰ καταργῶμα.
ἀπὸ τοῦς Δῆμοῦς τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ζητῶ χαράτσι,
καὶ φόρους τῶν οικοδομῶν 'στὸν Δῆμον θὰ χρεῖσω
νὰ ξεθωμῶση κι' ὁ Μιλὰ; καὶ νὰ μὲ κᾶνη μάτσι.

Μὰ κι' ἡ Παῖδεία, κύριε, δὲν θ' ἀπομείνη στασίμως,
κερανοβόλον δὲ κι' αὐτὴ βελτιώσῃ θὰ πάθη,
κι' ὁ κύριος Καλλιφρονᾶς, εἰς τὸ ἰγῆζ διάσψας,
μὲ τὰ σωστὰ τοῦ βαλθῆτε Λατικὰ νὰ μάθη.

Τάξις ἐκυριάρχησι κι' ἀσφάλεια πολλῆ
καὶ γαῖιν ἔχως ἑλοφρᾶν, Ροζᾶκη κι' Ἀγγελλῆ...
πάει κι' ὁ Στρατοστράτολος, πάει κι' ὁ Σηροτῆρης,
καὶ μείνει μόνος ὁ Τσουλῆ; σὺν κούκος κακομοῖρης.

Κοντολογῆς σὺς ἰδεῖτε ὁ τόπος μας πὺς ζῆ
κι' ἀκρίδας δὲν φοβόμειθα, οὐδ' ἀρρωμαῖν σμῆνη,
καὶ πᾶσ' Ἀντιπολίτευσις κᾶν χώρρα κᾶν μαζὶ
ταιατῆ πάλιν πέρρωται νὰ μείνη καὶ θὰ μείνη.